

meget lidt værd at røffere Noget paa; men de Herrer vide ogsaa, at der er Intet for dem at røffere paa denne. Naar jeg altsaa skal bedømme Sagen, bedømmer jeg den aldeles selvstændig. Hverken de Herrer's skriftlige eller mundtlige Ord vidne om, at jeg kan faae nogen Veiledning af dem, og jeg har derfor ogsaa i Udvalget, den Gang de Herrer allerede vare langt ude over at søge nogen Oplysning, fordi de vare inde paa, at den nuværende Misregjering i Bestindien, altsaa det almindelige storpolitiske Hensyn, var tilstrækkelig Grund til at negte Sagens Fremme, som Medlem af et absolut Mindretal i Udvalget og her i Salen erkjendt, at vi havde den Pligt, da vi ingen Afstemningsret, ingen Beslutningsret havde, gennem indgaende Arbejde at søge at vinde frem med vore Grunde for Sagen. Da jeg sølte mig overbevist om, at jeg ikke ved at seile under det ærede Medlems for Veile Amts 3die Valgkreds vestindiske Flag kunde komme til Bunds i denne Sag, had jeg om Oplysninger. De Herrer mente, at de havde saadanne, og de mente, at de kunde afgjøre denne Sag i Udvalget saaledes, at der vel blev frevet 3—4 Betænkninger, men at vi hverken havde forhandlet Sagen eller Betænkningerne. Jeg kunde ikke gaa med de Herrer til Nogetsomhelst af dette. Denne Sag var for mig af stor Betydning, og den omfattede saadanne Interesser, at vi i alt Fald skylde til alle Sider, at hvad vi sagde om denne Sag, var alvorlig begrundet ved de Oplysninger, vi vare i Stand til at staffe os. Den Gang, man om Onsdagen den 20de vedtog i Udvalget, at Betænkningen skulde være færdig til Afgivelse i Slutningen af Ugen, da hørte vi os derfor og sagde, at vi skulde gjøre vort Bedste, og det lykkedes os ogsaa uden at afvente Svær paa de Oplysninger, vi søgte. Med Hensyn til Stillingen nu, vil jeg sige, at jeg for mit Vedkommende er kommen saa vidt, efter de Oplysninger, jeg har kunnet staffe mig, og de Oplysninger, der ere til Stede, at jeg lige overfor det foreliggende Lovforslag med god Overbevisning har indtaget det Standpunkt, jeg har udtalt i Betænkningen. Det Samme er Tilfældet med mine ærede Kolleger af Mindretallet Nr. 2, og jeg ser ikke, at der her under Forhandlingerne er fremkommet Nogetsomhelst, som giver mig nogen Grund til at antage, at vi kunde have Anledning til at forandre vort saglige Standpunkt lige overfor denne Sag. Dersom der havde været Modgrunde mod, hvad vi have stillet op, som kunde have svækket vore Grunde, saa maa jeg antage, at de være fremkomne baade fra Regjeringen og fra Mindretallet Nr. 4 — jeg tillader mig at betegne dem efter den Orden, i hvilken de findes i Betænkningen —, men saadanne Grunde ere ikke fremkomne. Ivertimod er der indflydt enkelte Bemærkninger fra den ærede Conseilspresident om, hvorledes de Beløb, som vi have staaende i Bestindien, fordele sig paa en hel

Række Eiendomme, og disse Bemærkninger give for mig en Antydning af, at, dersom vi havde faaet de Oplysninger, som vi ikke have faaet, og havde faaet Tid til at bearbejde dem i en Tillægsbetænkning, som vi ventede, vilde det end yderligere have bestyrket Thinget i, at det Standpunkt, vi indtage, efter Sagens Underfølgelse er fuldt begrundet. Jeg erkjender — det have vi gjort i vor Betænkning, og jeg taler her fuldt ud, selv om mine Ord skulde blive misforstaaede og forandrede — at det nuværende Embedssystem i Bestindien absolut maa undergaa en Forbedring, og at hele det vestindiske Spørgsmaal efter kortere eller længere Tid, selv om vi afstemme over dette Lovforslag, som jeg ønsker, at vi skulle stemme derover, maa optages paany. Men jeg giver ikke — og jeg siger, at det maa vi holde paa, Sandheden Vren! — jeg giver ikke de Herrer, der nu fra den hjemlige Politik ere gaaede over til den vestindiske, fuld Ret i den Maade, hvorpaa de have udtalt sig, navnlig ikke det ærede Medlem fra Veire (Holstein), som talte om den lange Række af Aar. Thi under det nuværende relative Flertals Ordførels Afgide have vi under den nuværende Finanzminister vedtaget en Lov paa 2 Millioner paa det gamle Regjeringsystem, og efter at Valget af 25de April 1876 havde fundet Sted, som var en stor Seir for os, vedtog vi en Bekræftelse paa denne Lov ligeledes efter Anbefaling af den ærede Ordfører for det relative Flertal, hvorved vi sagde: 600,000 Kr. til, og det under den samme Regjering, som Valgene havde talt imod. Det jeg erkjender, at vi maa komme til en grundig Forandring af de vestindiske Forhold, spørger jeg mig selv: Kan man med Logik og Sandheden paa sin Side sige, at disse Forhold her ere fremkomne derved, at de Forudsætninger, som vi havde, da vi lode os lede af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds i Februar og Juni 1876 før og efter det forrige Valg, ere fuldstændig stufede? Er der Sandhed og Logik i den Politik, naar de Herrer nu sige, at Regtelsen alene er at begrunde i den mangeaarige Misregjering? Jeg tager denne Slutningsparagraf af Loven, som vi vedtog under Veiledning af Ordføreren for det relative Flertal, og jeg beklager, at vi ikke havde det fornødne Kjenndskab og ikke vare i Stand til tilstrækkelig at kunne fixere denne Bestemmelse endnu stærkere. Jeg siger da: Vi vedtog, at seneft tre Aar efter, at Driften var sat i Værk, skulde Arbejdsregulativerne være hævdede, men, mine Herrer! kun 6 Maanedere ere forløbne, siden Driften sattes i Værk, og naar De nu bygge paa, at denne Paragraf ikke er opfyldt, saa bygge De paa en Misforstaaelse af hele deres egen Stilling. Det er det, jeg hævder lige over for den Betragtning, og derfor siger jeg: Lige saa lidt som jeg gaar med de Herrer til storpolitiske Manøvrer — jeg veed, at, naar Spøen begynder at gaa høit, sige de: Maa vi